

10-1981
Felix Vargas

ELEXIA EN TEMPO DE ANTROIDO.

(In memoriam Alvaro Cunqueiro).

"Tristura da morte que vai
do Outono ó Entroido por Santos e o Nadal".
Uxío Novoneyra.

I.

Os que amámo-las túas cousas senlleiras, mestre de amor,
non ouvímo-las comparsas pregoando o Antroido
nen ollámo-las roseiras da primavera,
pois chegounos a hora de chorarte a bágoa tendida
e tocounos ~~facer de pranteiras~~
debruzados nas fiestras do 28 de febreiro,
víspora dun Domingo Corredoiro vestido de loito e tristura.

Xa pasaran dous días do Xoves de Comadres, foi o Sábado á ma-
cando sentimos tanxe-la Paula tristemente, /fanciña,
coas mesmas badaladas con que tanxera outrora:
na morte do mariscal Pardo de Cela.

Entón decatámonos da túa partida cara o reino da luz,
soubemos que xa non te achabas connosco
pra pasarmos xuntos o Martes Lardeiro
manxando a cachucha e os chourizos novos,
as filloas enmeladas e as orellas de frade
molladas con viño da millor uva.

Non sairemos iste ano ás rúas nen ás estradas
a mallarmos nos cigarróns algareiros,

a botarmos farelo na faciana das rapazas,
porque nos faltas ti, Alvaro, humor segrel,
cántiga nova que se chama ribeira.

Perdémoste pra sempre. Xa non temos lugar
prá ledicia nen prá rexouba,
!e parece mentira que a túa ausencia
manque tanto en tempo de troula
e que o Enterro da Sardiña sexa o teu propio enterro!

II.

"... temprano levantó la muerte el vuelo,
temprano madrugó la madrugada..."

Miguel Hernández.

Alvaro de Mondoñedo, mozo inxel e lizgaio,
amigo, compañeiro dos paxaros abrenticios,
!que cediño te marchaches a fecer fábulas
prós anxos!

Seitureiro de sorrisos, corazón de pantrigo e orballeira,
!por que a túa ialma inzada de soños esgrevios
arelaba tripa-los vieiros do Alén
calzada en zocos de pradairo novifio?

!Ouh, dínolo, dínolo, dínolo hoxe! Gardarémosche
o segredo baixo chave, calados coma penedos mastinos.

Deixáchesnos sós, a fita-los biosbardos,
aquel Sábado de Antroido á mañanciña,
sós e desamparados ficamos aquel lumbrigar
sen a túa compañía mimosa e gasalleira.

Fuches estrela, lúa chea e raiolante,
nas escuras noites do inverno frío,

pan e viño fuches
nos tépedos días da seitura longa.

!Cantas veces vimos en ti ó vello Simbad disfrazado,
convertido en home bon e xeneroso: carballo barudo
a nos dar sombra e coballo!

Ó traveso
dos teus ollos, poboados de menceres e luaradas,
albiscábase unha moitedume de meniños
a xogar ás bolas no paraíso da infancia primeira
e fugaz.

!Cantas veces a túa presenza escorrentou a noite
de xunta nós, alonxou a tristura cen leguas á redonda,
e trocouse nunha gargallada do mago Merlin
a nos converter en alegres pompas de xabrón
rubindo

e baixando polas encostas de Galicia!

Tíña-la pureza dos xílgaros cantores,
de xílgaros e avelaiñas estaban as túas maus
acuguladas. Quedamente falabas entre soño e sombra,
e as túas palabras lembraban un mar distante,
un enorme mar cheo de sireas e tesouros novos
e vellos.

!Señor, Señor -pregamos acotío-, ampáranos
á súa veira per sécula seculorum, mantén
aceso o lume máxico do seu peito!; mais Deus
non quixo escoita-lo noso prego, por iso
te arrincou do chao e levoute á súa mau dereita
deixándono-la túa voz espida pra nos consolar,
deixando o teu corazón de pantrigo e orballeira
a marca-las páxinas do noso libro cotiano.

Non volveremos ser amigos da chuva febreiríña,
pousada xa pra sempre nas túas palpebras,
a che pecha-los ollos dende aquel abrente,
amigos seremos da xente de aquí e de acolá
porque ven e vai ó longo dos camiños
levando parolas túas na frol dos beizos núos.

Dagora en diante falarémosche en lembranza,
amando tódalas cousas coma se foran túas somentes,
pra terte mais vivo cá nunca no corazón e na memoria
e facernos donos dese facho acendido na lonxanza:
ardente ronsel que deixou a túa dorna
ó partir cara o reino da luz eterna.

---00---

Lema: OSA MAIOR.